

Hoofdstuk 1

‘Ze kunnen me opvegen als ik Pluis volgend jaar nog steeds heb voor bio. Niet te doen!’

Saar lanceert haar schooltas met een boog richting de keukentafel. Een bruine streep schiet onder de tafel vandaan. Choco, Saars hond, kruipt met de staart tussen de poten in haar mand. Saar reageert er niet op. Ze telt demonstratief op haar vingers: ‘Februari, maart, april, mei, juni, juli ... Pfff. Weet je hoelang dat nog duurt?’ Ze kijkt van James, haar broer, naar mam. ‘Zes dikke vette lange maanden. Niet te doen!’

Ze laat zich met een plof op de stoel vallen, zodat de poten over de plavuizen krassen.

‘Hal-lo Saar’, zegt mam nadrukkelijk. ‘Gezellig dat je weer thuis bent.’ Haar handen zitten verstopt in dikke ovenwanten, waarmee ze een bakplaat op de onderzetters midden op de tafel zet.

‘O ja, hallo’, bromt Saar. Ze schuift de drie mokken die vlak voor haar neus staan, van zich af en legt haar mobiel met het zachte aquablauwe hoesje neer. Met haar wijsvinger wrijft ze over het vachtje. Door de vleug ontstaan er lichte en donkere banen, ordelijk naast elkaar.

‘Mjammie, een brownie van mammie. Wat ruikt dat lekker!’ James buigt zich over de tafel en snuift met veel geluiden en

gebaren de bakgeur op. De brownieblokjes zien er mooi uit, met witte chocoladestreepjes en hier en daar een framboos erbovenop.

‘Is er iets niet pluis op school? Zei je dat?’ vraagt mam, terwijl ze de dampende thee inschenkt.

Saar ziet pretlichtjes in haar ogen. Mam met haar woordgrapjes altijd. Soms wel leuk, maar niet nu.

‘Niet fijn, hoor. Het is echt zo’n vreemde vogel, mam. Als u in mijn klas zat, zou u echt niet zo ...’

‘Pluis, een vreemde vogel? Haha, hoe kom je erbij?’ onderbreekt James haar. ‘Hij is de meest behulpzame leraar die ik in mijn leven heb gehad. Als je een opdracht niet snapt, blijft hij net zolang uitleggen tot je het begrijpt. En hij bedenkt ook allerlei hulpmiddeltjes, zodat je iets beter kunt onthouden. Welke leraar doet dat? Pluis is echt super!’ James steekt zijn duimen omhoog. ‘Ik kan het weten, want ik heb een heel tijdperk bij hem in de klas gezeten, dat kan ik je vertellen!’ Op een plagerig toontje telt James op zijn vingers, zoals Saar ook deed: ‘Eén, twee, drie, vier, vijf, bijna zes jaar. Alle leerjaren op het vwo heb ik hem gehad. Dat was heel erg goed te doen juist. Een kei van een kerel!’

Saar staart naar het rechthoekige vachtje van haar mobiel en aait ondertussen alle haartjes één kant op. De strepen zijn weer weg.

‘Enne, jij houdt toch van alles wat pluizig is?’ James wijst naar haar mobiel.

‘Jaloers op mijn knuffeltje?’ Saar stopt hem in de zak van

haar vest en kijkt James recht in zijn ogen. ‘Dat je het zolang hebt volgehouden bij hem en nooit flauwgevallen bent van zijn luchtje!’ zegt ze. En ze meent het echt. Hoe is het mogelijk dat er een leerling bestaat die Pluis een kei van een kerel vindt? En dan haar bloedeigen twee jaar oudere broer nog wel. Nu ze erover nadenkt, valt haar pas op dat hij al die jaren door inderdaad nooit iets negatiefs over die leraar heeft gezegd. Raar.

Zelf heeft ze pas dit cursusjaar kennis met hem gemaakt, en goed ook. Pfff. Als ze alleen maar aan Pluis denkt, dan lijkt het al of ze hem ruikt.

‘Hij ziet er toch schattig uit met zijn grijze pluizige haren?’ gaat James plagerig verder. ‘Een beetje een Albert-Einsteinkapsel. En onder dat haardosje zit net zo veel verstand als onder dat van Einstein zat.’

‘Het is gewoon een vieze vent!’

‘Hoho, Saar! Zo praten we niet over leraren!’ Mam schudt streng haar hoofd. ‘Hoe is zijn echte naam ook alweer?’

‘k Zou het niet weten.’ Saar schokt met haar schouders. ‘Iedereen noemt hem Pluis en iedereen vindt hem ... vindt hem ...’ Saar denkt even na. ‘Een stinkdier. Behalve James dan.’

Mam knijpt haar ogen tot spleetjes. Als Saar nu niet snel doorpraat, begint mam weer dat ze een leraar zo niet mag noemen en dat je ontzag moet hebben voor je meerderen en zo. Kan best waar zijn, maar die man is echt niet normaal. Dan mag ze er toch best iets over zeggen?

‘Ik zit vlak voor zijn bureau. Pechvogel die ik ben. Tussen zijn mond en mijn neus is echt niet meer afstand dan zo.’ Saar houdt haar handen ongeveer een meter uit elkaar en ratelt verder: ‘Dan buigt hij ook nog eens over zijn bureau. “Hoe fffer ben je al, Saartje? Laat mij eens efffe kijken?” Met de wijsvinger waarmee hij altijd over zijn buik wrijft, gaat hij dan over mijn schrift. Brrr ... Met zijn andere wijsvinger kan hij niets anders dan in de lucht zwaaien.’ Saar laat haar vinger overdreven heen en weer gaan boven tafel. ““Heb jij al een antwoord ingefffuld over de fffetten?”” vraagt hij dan. Brrr, je krijgt er kippenvel van. En die fietspomp blaast maar door, fff ... Als zijn adem zwart zou zijn, dan zat minstens de voorste helft van de klas in een dikke donkere wolk. Niet normaal wat die man blaast als hij praat. En stinken!’ Saar wappert met haar hand voor haar neus en trekt een vies gezicht. ‘Stinken?’ grinnikt James. ‘Nooit en never iets van gemerkt.’ Hij pakt nog een blokje brownie.

‘Jij ruikt alleen maar de prettige luchtjes zeker? Van versgebakken lekkers en zo. Heb jij een filter tegen vieze geurtjes in je neus? Dan kun je hem ook niet ruiken.’ Saar kijkt James kattig aan. ‘En weet je? Soms komt hij naast mijn tafel staan en dat is nog dichterbij dan zo.’ Ze houdt haar duim en wijsvinger uit elkaar.

‘Haha, dat is overdreven, maar wel een leuk verhaal, zussie!’
‘Echt waar en dan heb je zijn kleren nog nooit gezien zeker?’
‘Oh jawel, hoor. Zijn broek is een beetje aan de korte kant en zijn shirt is te warm gewassen, meer niet.’

‘Zeg maar gerust dat hij zijn broek te hoog optrekt en zijn shirt een naveltruitje is.’

James schiet in de lach en mam kijkt een beetje moeilijk. ‘Zijn buik blubbert over mijn tafel, dat is toch vies?!’

‘Wat is er vies?’ klinkt plotseling een opgewekte stem. Liz komt de keuken binnen.

‘Ha Liz, gezellig dat je weer eens komt buurten’, knipoogt mam naar haar. ‘We hebben je al meer dan een week niet gezien hier. Je komt zeker op de bakgeur af? Pak een stoel en neem een brownie. Thee?’

‘Oh heerlijk, ik hoorde iets over vies, maar dit is juist lekker!’ Liz wrijft in haar handen. ‘Mmmm, versgebakken brownies. Heb ik echt zin in.’ Liz pakt de stoel die tussen James en Saar in staat en legt een brownie op haar tong.

‘Zit ik hier veilig?’ lacht ze met volle mond en ze kijkt James en Saar om de beurt aan. ‘Jullie kijken zo fel. Willen jullie iemand aanvallen? Vlieg me niet in mijn haren asjeblijft. Ik heb net een nieuw opsteekkapsel uitgeprobeerd bij mezelf. Leuk hè?’ Liz raakt voorzichtig haar knot aan.

‘Ja, leuk. En snel gedaan, zeg. Zonet in de klas had je je haar nog los!’ zegt Saar verbaasd. Dan buigt ze zich over haar mok en blaast erin. Haar brillenglazen beslaan.

‘O ja, jij doet een of andere haarcursus in de avonduren, hè?’ zegt James en hij bekijkt de knot alsof het een kunstwerk is. Liz bloost.

‘Ja, klopt. Best goed te combineren met school. Daar hoef je niet zo veel voor te leren, hoor.’

‘Nou zeg’, puft Saar, ‘dat vind jij, maar ik zou liever de ramen van het hele dorp willen lappen dan een boek over verzorging doorworstelen.’ Saar laat haar hoofd in haar handen zakken en krabt met haar wijsvinger aan een puistje voor haar oor.

‘Praktisch of meer theoretisch, iedereen heeft zijn of haar mogelijkheden, kind’, zegt mam zacht. ‘En niet te gauw denken dat je het niet kunt.’

Saar bekijkt zwijgend haar vinger. Hè bah, bloed, heeft ze het nog opengekrabd ook. Loopt ze vanavond weer met zo’n rooie vlek op d’r gezicht in de Albert Heijn. Niemand van de vakkenvullers heeft zo veel puisten als zij. Echt zo balen. Ze pakt een papieren zakdoekje uit haar zak en dept haar wang.

Kind, kind ... Nou ja, denkt ze, mam bedoelt het wel lief, maar zoiets zeg je toch niet meer tegen een zestienjarige? ‘Ik kom eigenlijk ergens voor’, begint Liz dan. ‘Op school ben ik vergeten het aan jou te vragen, Saar. Of jullie nog een proefmodel voor me weten bij wie ik het haar mag opsteken. Haar haren moeten langer zijn dan die van jou’, knikt Liz naar James. ‘En jij bent trouwens een jongen. Dat is niet wat ik zoek.’

Saar schiet in de lach. ‘Zoek jij geen jongen? Wat zoek je dan wel?’

Liz kleurt nog meer, tot achter haar oren. Ze staart even

naar het tafelblad. Dan praat ze gauw verder. ‘En korter dan jouw haar, Saar.’

‘Het zal er ook wel dikker voor moeten zijn’, zegt Saar sip en ze laat een strengetje haar door haar vingers glijden. ‘Dit is echt flut.’

‘Dun haar is ook prima op te steken, hoor. Gewoon een beetje extra touperen en flink haarlak spuiten. Het gaat me alleen om de lengte van het haar voor deze opdracht, niet om de dikte. Niet te lang en niet te kort.’

‘Wat jammer nou dat ik niet in aanmerking kom’, glimlacht James en hij wrijft zijn haar in een sierlijke beweging naar achteren. Met een hoofd als een boei schuift Liz heen en weer op haar stoel, maar ze praat gewoon door.

Waarom is Liz toch zo rood? Telkens als James iets zegt, verschiet ze nog verder van kleur. Vindt ze hem zo leuk? Maar Liz heeft het eigenlijk nooit over James. En ze praten toch wat af, Liz en zij. Het is trouwens wel een beetje apart dat Liz op school is vergeten om haar te vragen naar een model voor haar cursus. Liz vergeet niet gauw iets. Maar nu kan ze natuurlijk mooi hier aan de keukentafel zitten, met James erbij. Haar eigen broertje is nog maar tien. Hij praat alleen maar over zijn speelgoed.

Saar drukt haar gedachten weg en luistert naar wat Liz verder zegt. ‘En dus ook korter dan dat van u, buurvrouw’, glimlacht ze naar mam.

‘En dat van mijn zusjes dan?’ probeert James.

‘Jij bemoeit je ook overal mee’, zegt Saar met een zucht.

‘Veer en Fleur hebben toevallig net zulk lang haar als ik.’ Ze steekt nu twee blokjes tegelijk in haar mond.

‘Ja, jammer voor je, Liz’, zegt mam welgemeend. ‘Zo’n meisje van veertien zoals Veer zou het best leuk gevonden hebben om proefmodel te zijn, maar voor die ene keer gaan we haar haar natuurlijk niet afknippen.’

‘En Fleur is nog maar negen. Het is trouwens ook helemaal niks voor haar’, lacht Saar. ‘Het moet van haar allemaal niet zo netjes. Zij zou gerust zonder het haar te borstelen met een klittenbosje naar school gaan. Zie je het al voor je, Fleur met een prachtige knot over straat? Ze borstelt liever Choco dan zichzelf.’

‘Oké, snap ik.’ Liz kijkt somber. Het is dus niet zo gemakkelijk als ik dacht, om een geschikt model te vinden. En ik heb er toch een nodig, want het is voor een soort eindopdracht. Als ik niemand vind, heb ik echt een *big problem*. Dan kan ik de eindopdracht niet uitvoeren. En dan kan ik wel fluiten naar het certificaat haar opsteken. En ik wil kapster worden!’ Wanhopig vouwt Liz haar handen om haar gezicht.

Plots geeft James met zijn vlakke hand een klap op tafel. De brownies maken een sprongetje op de bakplaat. Hij probeert serieus te kijken, maar zijn mondhoeken krullen een beetje.

‘Ik heb de oplossing voor je, Liz: Het is echt een perfect model. Het haar is niet te lang en niet te kort.’

‘Wie dan?’ Liz gaat op het puntje van haar stoel zitten.

‘Het is wel grijs’, zegt James langzaam.

‘Oh, dat maakt niet uit. Al is het paars, het is al fijn dat mijn eindopdracht kan doorgaan!’ Liz glimlacht van oor tot oor. ‘En zou die persoon het willen, denk je?’ Liz kijkt James hoopvol aan. Dan tikt ze wat in op haar mobiel. ‘Het is precies over twee weken al, op een woensdagavond dus. Zou dat kunnen, denk je?’

‘Hij zou er best van opknappen.’ De stem van James klinkt geheimzinnig. ‘Maar of hij het ook echt wil ... Dat zou je zelf aan hem moeten vragen.’

‘Wa-at? Is het een h j? Bij een man kan ik toch geen haar opsteken?’ Liz laat haar handen slap op tafel liggen en kijkt James met grote ogen aan.

Saar giechelt. Ze ziet Liz al bezig met haar opsteken bij een of andere grijscharige man.

‘En zijn naam is ...’ James’ stem zingt het bijna, ‘Pluis!’

‘Ha, ha!’ Saar ligt slap over de tafel van het lachen. ‘Wat een grap!’

Maar Liz laat haar schouders hangen en kijkt beteuterd. Heel even maar. Dan recht ze haar rug en drinkt haar thee op.

‘Nu is het welletjes geweest.’ Mam springt op en pakt vinnig de bakplaat van tafel. ‘We hebben genoeg gehoord over Pluis.’ Ze houdt de plaat voor Liz’ neus. ‘Jij hebt nog maar één brownie op. Neem er gerust twee, dan zet ik de rest daarna weg. Die bewaren we voor Fleur, Veer en pap. En een paar voor oma.’

‘Moet jij straks ook werken, Liz?’ begint Saar over een ander onderwerp.

‘Ja, jij ook?’ vraagt Liz.

Saar kijkt op haar mobiel. ‘Oh joh, het is al halfvijf! Over een halfuur moeten we beginnen.’

‘Huh, is het al zo laat?’ Ook Liz kijkt op haar mobiel.

Toch niet zo handig om geen klok in de keuken te hebben, vindt Saar. Pap en mam houden niet zo van klokken in ieder vertrek. Dat onrustige tikken of slaan, daar word je alleen maar opgejaagd van, zeggen ze. Maar het is niet de eerste keer dat Saar zichzelf bijna voorbij moet rennen om niet te laat te komen. En dat terwijl zij juist graag stipt op tijd wil zijn. Als het aan haar lag, hing er een joekel van een stationsklok in elk vertrek. Liefst zonder geluid, dat wel.

Ze schuift haar stoel zo haastig onder zich vandaan dat hij achterover klapt. ‘Tot straks bij Albert Heijn!’

‘Niet zo gestrest, we hebben nog een halfuur’, lacht Liz, terwijl ze ook opstaat. Ze zet Saars stoel overeind.

‘Jij hebt wel tijd genoeg’, zegt Saar. ‘Jouw haar zit al goed en jij hebt geen puisten en pukkels die je moet camoufleren. Doei!’

Ze laat de keukendeur dichtknallen en rent de trap op naar haar slaapkamer.

Hop, hop, opschieten nu. Haar blauwe Albert Heijn-shirt, haar badge met d’r naam. Hé, waar is die badge nou gebleven? En het potje crème? O daar! Ze gaat snel naar de badkamer en smeert voor de spiegel nauwkeurig alle plekjes in. Zonder camouflage gaat ze echt de deur niet uit. Saar kijkt

op haar wekker. Oeps ... Gaat ze het op tijd redden? Gauw een broodje uit het vuistje met een klodder pindakaas erop, fruit van de schaal meegegrissen en gaan met die banaan.